

Sygn. akt I KO 107/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2022 r.,
w sprawie wniosku **R. Ś.**,
skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
o wznowienie postępowania zakończonę prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt II AKa 242/19,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku R. Ś. o wznowienie postępowania,
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt III K 289/16, uznał oskarżonę R. Ś. za winnę popełnienie przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonę, wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKa 194/17, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną R. Ś. karę pozbawienia wolności obniżył do 7 lat, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Na skutek wniesienia kasacji przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt V KK 196/18, uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym

zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt II AKa 242/19, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt III K 289/16.

Po rozpoznaniu wniosku skazanego R. Ś. o wznowienie opisanego wyżej postępowania, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt V KO 18/21, stwierdził jego oczywistą bezzasadność i odmówił przyjęcia wniosku. Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 czerwca 2021 r., sygn. akt V KZ 20/21.

W piśmie z dnia 21 sierpnia 2022 r. (data wpływu do Sądu Okręgowego we Wrocławiu 31 sierpnia 2022 r.) skazany R. Ś. ponownie wniósł o wznowienie postępowania oraz o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wniosek skazanego był wielokrotnie uzupełniany nadsyłanymi pismami do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego R. Ś. o wznowienie postępowania karnego okazał się oczywiście bezzasadny, co w związku z treścią art. 545 § 3 k.p.k. uzasadnia odmowę przyjęcia wniosku nie pochodzącego od obrońcy. O oczywistej bezzasadności można twierdzić w szczególności wówczas, gdy wniosek odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Nie jest przy tym konieczne podejmowanie czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych pisma procesowego - w tym wypadku rozważenie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, który miałby dopiero poszukiwać hipotetycznych przesłanek wznowienia postępowania. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15).

Opisywana sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. We wniosku skazany R. Ś. nie podaje żadnych okoliczności, które w świetle art. 540 k.p.k. uzasadniałyby wznowienie postępowania. Skazany koncentruje się wyłącznie na zarysowanych

przez siebie zdarzeniach, a jednocześnie nie wykazuje, jaki miałyby one mieć wpływ na przedmiotowe postępowanie karne. Warto zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania sformułowany przez R. Ś. był już przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego (zob. postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt V KO 18/21). Sąd Najwyższy stwierdził wówczas, że „Poza lakonicznym stwierdzeniem, że czuje się niewinny, a rozpoznanie go przez małoletniego pokrzywdzonego było następstwem udostępnienia mu zdjęć wykonanych przez policję, pozostała argumentacja skazanego odnosi się do zdarzeń mających miejsce w okresie izolacji związanej z pozbawieniem wolności w niniejszej sprawie”. Można przyjąć, że bez szczególnego badania, niejako na pierwszy rzut oka widać, że okoliczności podane przez autora w obecnym wniosku oraz pismach uzupełniających są zbliżone do wcześniej przytaczanych i na pewno nie mogą prowadzić do wzruszenia orzeczenia. Tok wyводу skazanego nie prowadzi bowiem chociażby do próby wykazania przesłanek wznowienia postępowania opisanych w art. 540 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[as]

I.n